

SANTAMÒNICA

TRETS

Cristina Lucas
All about color

22.09-08.11.2015

Cicle:
Trets enmig del concert
De la distància correcta
a la proximitat

the 1990s, the number of people in the UK who are aged 65 and over has increased from 10.5 million to 13.5 million, and the number of people aged 75 and over has increased from 4.5 million to 6.5 million (Office for National Statistics 2000).

There is a growing awareness of the need to address the needs of older people, and the need to ensure that the health care system is able to meet the needs of older people. The Department of Health (2000) has identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK. The Department of Health (2000) has also identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK.

The Department of Health (2000) has identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK. The Department of Health (2000) has also identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK. The Department of Health (2000) has identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK.

The Department of Health (2000) has identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK. The Department of Health (2000) has also identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK. The Department of Health (2000) has identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK.

The Department of Health (2000) has identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK. The Department of Health (2000) has also identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK. The Department of Health (2000) has identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK.

The Department of Health (2000) has identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK. The Department of Health (2000) has also identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK. The Department of Health (2000) has identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK.

The Department of Health (2000) has identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK. The Department of Health (2000) has also identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK. The Department of Health (2000) has identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK.

The Department of Health (2000) has identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK. The Department of Health (2000) has also identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK. The Department of Health (2000) has identified the need to address the needs of older people as one of the key priorities for the health care system in the UK.

Cristina Lucas
All about color
22.09-08.11.2015

2009

«L'art no és polític pels missatges i els sentiments que transmet sobre l'ordre del món. No és polític tampoc per la manera com representa les estructures de la societat, els conflictes o les identitats dels grups socials. És polític en virtut de la distància que pren amb relació a aquestes funcions».

Jacques Rancière

Trets enmig del concert. De la *distància correcta*¹ a la *proximitat*² és un programa d'exposicions al voltant del treball de sis artistes que cerquen generar una mirada crítica sobre la realitat que els envolta i reduir la distància entre ells mateixos i les qüestions que plantegen en els respectius projectes per entrar en escena i, d'una manera o altra, prendre posició mitjançant la seva implicació.

El títol del cicle parafraseja l'exabrupte d'Stendhal: «La política d'un llibre és com un tret enmig d'un concert». Les històries narrades a les seves novel·les tenien com a teló de fons descripcions i anàlisis de la societat i la política franceses que els eren contemporànies, però sobretot eren un pretext per, des de la literatura, problematitzar la realitat, violentar-la, encloure-s'hi i oposar-hi resistència. ***Trets enmig del concert***, ofenosos però difícils de desatendre, pretén

1 «La crítica és una qüestió de distància correcta», a Walter BENJAMIN, *Calle de dirección única*. Madrid, Abada, 2011. 2 «Si les coses se'ns han apropiat tant fins a arribar a cremar-nos, haurà de sorgir una crítica que expressi aquesta cremada. No és tant un assumpte de distància correcta com de proximitat correcta. L'èxit de la paraula *implicació* creix sobre aquest sòl», a Peter SLOTERDIJK, *Crítica de la razón cínica*. Madrid, Siruela, 2003.

posar en relleu la responsabilitat de les pràctiques artístiques i culturals de treballar amb la contemporaneïtat, ja no des de la distància crítica que proposava Adorno, sinó des de la proximitat. Tractar la realitat i implicar-s'hi en el sentit que Marina Garcés dóna a aquestes paraules: *tracte* i *implicació* en una doble direcció, cap a allò real per prendre la paraula i cap a un mateix per deixar-se afectar.

Des de fa uns quants anys assistim a la implementació d'un nou paradigma d'emergència política que té l'objectiu de fer front al complex sistema de poders interdependents i invisibles que imperen en la nostra societat actual (financers, polítics, de la informació). Poders que, precisament a causa de la seva no-manifestació, se'ns presenten com a incommensurables, incontrolables i difícils de combatre. Però «el domini anònim no és necessàriament un desgovern –diu Hannah Arendt–; de fet, pot ser que es converteixi, en determinades circumstàncies, en una de les versions més cruels i tiràniques del poder de l'amo». Justament per reaccionar davant d'aquest fet han proliferat i s'imposen cada vegada més associacions, grups i plataformes que tenen com a finalitat la promoció d'una nova cultura de les possibilitats col·lectives per protegir i gestionar el *procomú* natural, social i cultural. Des de l'activisme ciutadà treballen en defensa d'allò que els és comú, que sense pertànyer a ningú, és patrimoni material i immaterial de tots i cadascun de nosaltres. De fet, Rancière situa l'inici de la política en aquest punt, «quan uns éssers destinats a habitar en l'espai invisible del treball que no deixa temps per fer una altra cosa es prenen el temps que no tenen per declarar-se participants d'un món comú». Davant d'aquest nou corrent d'implicació ciutadana, ***Trets enmig del concert*** es pregunta quin és el compromís dels artistes amb els mitjans que la seva pràctica els posa a l'abast. De quina manera *tracten* la realitat que els concerneix. Com *s'hi impliquen*. Fins a quin punt les seves accions desborden el fet artístic i n'eixamplen els límits. • CRISTIAN AÑÓ, CÈLIA DEL DIEGO I JORDI RIBAS

«All about color» («Tot sobre el color») és una proposta de Cristina Lucas que posa el focus en la pluralitat com a condició política i confronta les representacions pretesament objectives que suposen la història i la cartografia oficials amb les apropiacions i les interpretacions subjectives i il·limitades que se'n poden fer.

El títol de la mostra, com el de la instal·lació que la presideix –*Pantone -500 + 2007*–, al·ludeix a la utilització simbòlica del color en el marc del codi cartogràfic que delimita la distribució geopolítica dels territoris, i també en relació amb el sistema de banderes que propicia la identificació col·lectiva dels ciutadans. L'espai expositiu és habitat per un seguit d'individus que, amb els seus cossos i les seves veus, construeixen narracions amb les quals exploren els fonaments dels conceptes d'estat i nació, les fronteres que n'assenyalen els límits i les banderes amb què es distingeixen. Plenament inserits en la cultura del temps i l'espai que els són propis, tots ells, i ara també l'espectador, interpreten la història des de les cosmovisions respectives. S'esdevé així una *fusió d'horitzons*, en termes de Hans-Georg Gadamer, entesa com la manera d'aproximar-se als coneixements i aprehendre'ls a partir d'uns bagatges culturals, socials, econòmics i històrics determinats.

Aquest encontre de contextos d'interpretació, juntament amb l'aleatorietat i la variabilitat d'un mapa que en el temps present sembla inamovible, són les qüestions que giren al voltant de *Pantone -500 + 2007*. El vídeo reflecteix el curs diacrònic de les transformacions geogràfiques que s'han succeït durant els darrers 2.500 anys, des dels territoris que ocupaven les civilitzacions antigues fins al mapa que reconeixem avui. La projecció es presenta per primera vegada acompanyada d'una instal·lació sonora que s'ha produït per a l'ocasió. En aquesta instal·lació, igual que en les diverses *performances* que l'artista promou en relació amb l'animació videogràfica, les veus solapades de vuit historiadors tradueixen les incessants mutacions acolorides en narracions sobre els esdeveniments històrics que han provocat els desplaçaments successius de fronteres. Qüestions com la selecció dels fets que cal destacar o la transferència a altres presents imaginats tenyeixen de subjectivitat els seus discursos. D'aquesta manera, es produeixen una infinitat de relats que, irradiats des dels múltiples focus organitzadors, fan impossible la definició d'un sentit únic i global.

Cristina Lucas sovint recorre a la cartografia amb la pretensió de posar en qüestió l'autoritat d'aquesta convenció de representació gràfica que ha estat dissenyada des de l'eurocentrisme i el neoliberalisme, però també com a suport bidimensional que li permet concentrar una gran quantitat de dades cronològiques i geogràfiques per analitzar diferents episodis de la història de la humanitat i provar de reproduir-los amb tota la seva complexitat. En aquesta línia destaquen *From the Sky Down* (un projecte que sintetitza la història dels bombardejos aeris sobre la societat civil d'arreu del món, en un homenatge a la població de Guernica, que l'any 1937 va partir un sagnant bombardeig a catifa que va deixar més d'un centenar de víctimes civils) o *Light Years* (una caixa de llum que narra la batalla per assolir la llibertat política dels ciutadans gràcies a la introducció dels règims parlamentaris que limiten el poder del rei i, de manera progressiva, permeten exercir el vot als

ciudadans masculins, femenins i, finalment, amb el sufragi universal, a tota la població adulta independentment del sexe, la raça o la condició social). Si la primera instal·lació té com a punt de partida l'aplicació de la capacitat de volar a l'estratègia militar, a la segona són la Revolució Francesa i l'establiment de la democràcia els que marquen el punt d'inflexió que fa trontollar les bases polítiques de tot Europa i plantegen qüestions essencials sobre la naturalesa de l'estat i la seva relació amb l'individu. És precisament sota la influència d'aquests ideals de la Revolució Francesa que Ludwig van Beethoven compongué les seves simfonies, un gènere que no va tardar a considerar-se una de les expressions de la veu comunitària. Les quatre notes a l'uníson amb què comença la Cinquena són un tret distintiu que ha quedat gravat en la memòria cultural col·lectiva, la que invoca *Gestalt 5*, una videoinstal·lació per a la qual Cristina Lucas sol·licita a cinc directors d'orquestra que n'interpretin el primer moviment. L'artista cerca de nou la dissociació entre la imatge i la veu, ja que el vídeo mostra la tècnica gestual dels directors, però omet l'àudio que correspondria a la recreació de l'orquestra. Tot i que els cinc canals estan sincronitzats i, per tant, responen a un mateix temps de la partitura, els directors donen en tot moment indicacions diferenciades als intèrprets a causa de les seves revisions personals del text musical. D'altra banda, l'espectacle silent no assenjala la sordesa creixent a la qual el compositor s'enfrontava, sinó que apel·la a l'imaginari sonor de l'espectador perquè, seguint les indicacions de cadascun dels directors i d'acord amb els postulats de la teoria de la Gestalt, executi les seves pròpies versions, úniques i irrepetibles, basades en les percepcions rebudes i, també, en la memòria.

En els projectes de Cristina Lucas conviuen l'interès per la compilació d'una gran quantitat de dades que ofereixin una visió més o menys global dels fets amb la inquietud per facilitar-ne una aproximació ontològica que situï al centre de tot els individus i la seva capacitat per relacionar-se i comprendre. A *Vexilología* aborda la qüestió de la bandera nacional, que,

ja desvinculada de l'estendard reial, es constitueix com a símbol que possibilita l'enaltiment de la identitat col·lectiva i el sentiment de pertinença. Per a això, aplega prop de dues-centes imatges trobades en les quals les banderes són reinterpretades pels seguidors d'equips de futbol: les fan onejar, s'hi embolcal·len, mostren els seus cossos pintats. La *performance*, en aquest cas espontània i sense voluntat artística prèvia, és de nou el recurs que l'artista utilitza per situar la figura de l'altre com a punt de referència que facilita una relació de proximitat amb les històries que componen la Història i ens recorda que l'objecte d'aquesta és, en darrer terme, el subjecte mateix. •

CÈLIA DEL DIEGO

La relació dels artistes amb els mapes és molt antiga i, al mateix temps, molt recent. I també és política i estètica. Els artistes del segle XX, pioners de l'art contemporani, només han redescobert i reprès un àmbit i unes funcions que no s'haurien hagut d'abandonar mai. Els inventors de la cartografia occidental moderna, artistes renaixentistes italians, eren alhora enginyers i artistes, inventors i tècnics, persones capaces de provocar emocions i, també, d'inventar dispositius innovadors. I van ser els inventors de la perspectiva, també. No obstant això, el món occidental es va estructurar ràpidament seguint una distribució estricta: per als artistes, la perspectiva, la representació estètica d'un món tridimensional sobre un suport vertical (finestres, quadres, parets); per als enginyers, exploradors, militars i responsables polítics, la representació tècnica del món vist des de les altures, una cartografia geomètrica projectada sobre un pla horitzontal (taules o fulls de paper).

D'una banda, l'*Homo erectus*, vertical, dotat d'una mirada horitzontal que replica el món sobre un pla vertical. D'altra banda, una mirada etèria (divina?) que cau verticalment des del cel i que representa el món sobre la superfície horitzontal de les poblacions, el territori o el terra. El primer cas tenia a veure amb l'estètica, mentre que el segon tenia una relació estranya amb suposades operacions tècniques. Com més dominaven els artistes el regne de la perspectiva, menys legitimats estaven en la vessant cartogràfica.

L'edat clàssica de la cartografia occidental (del segle XVI al XX) en va fer una eina de poder i dominació (colonitzadora, masculina, geomètrica...). Com a forma cultural, la representació cartogràfica es va convertir, amb Carl Schmitt (*Le Nomos de la Terre*, 1950), en justificació de la colonització: la capacitat de representar l'altre i els seus territoris era, per a Schmitt, la base d'una dominació legítima en l'àmbit econòmic, militar i polític.

No va ser fins al segle XX que aquesta dominació ètètica i política es va posar en qüestió. Quan els avantguardistes van abandonar la perspectiva com a única manera legítima de representar el món, va ser inevitable que es retrobessin amb la cartografia: el dadaisme, el surrealisme, el situacionisme i, més endavant, el *Land Art...* d'entrada, va ser un retrobament polític. Tot just redescoberta, la cartografia es va convertir en una arma de resistència i de lluita, personificada per J. B. Harley i la *radical cartography*. Des d'aquell moment, el coneixement cartogràfic va servir per combatre, denunciar, dissuadir i revelar.

Aquest moviment és, abans de tot, la reapropiació d'una forma confiscada pels tècnics. De tota manera, també significa conscienciar-se del poder que té aquesta representació i el desenvolupament de totes les seves formes de dissuasió o de construcció d'un discurs crític.

Cristina Lucas està plenament inclosa en aquest context. A partir de referències clàssiques, recorre a la cartografia per destacar-ne els límits, l'arbitrarietat o la ineficàcia. Durant molt temps, els mapes han fixat el món i l'han fet semblar evident. Per contra, l'ús del vídeo i, també, la posada en escena d'una cartografia històrica i dinàmica destaquen l'arbitrarietat de les creacions històriques: les fronteres haurien pogut ser diferents, estar en un altre lloc, ser més precoces o tardanes, i els colors dels països en els mapes es poden modificar sense problemes. El nostre món no és l'únic ni el millor possible. La seva construcció no és lineal, tal com es mostra a *Light Years* (2009), que fa un seguiment de l'adopció caòtica del sufragi universal arreu del món.

Mundo masculino / Mundo femenino (2010) mostra les agrupacions i les divisions lingüístiques vernacles que tenen a veure amb el vocabulari sexual: el mapa no el traça cap poder polític ni una «gran història» providencial des de les altures, sinó que, en certa manera, el segreguen els parlars quotidians. El mapa s'ha convertit ben bé en una forma, més que no pas en una moda, una forma cultural que permet una redistribució de la realitat i les seves pràctiques incontrolables.

En la seva exploració cartogràfica, Cristina Lucas fa aflorar, de vegades sense adonar-se'n, elements de la història de la dominació cartogràfica. Així, el joc entre els conceptes masculí i femení reviu la tradició occidental de les dues esferes: l'esfera terrestre sol anar acompanyada d'una esfera celeste, portadora d'una relació dels homes amb els déus. L'esfera terrestre «es veia des de les altures», mentre que l'esfera celeste es representava des de l'interior: des d'un punt de vista humà. L'artista, doncs, recupera una història de dominació per fer-ne una eina d'alliberament: d'ara endavant, la parella masculí/femení substituirà la parella profà/sagrat. La vertical tradicional del que és sagrat s'abandona per construir millor (des del dolor?) una horitzontal que encara està per definir, la d'una relació d'igualtat entre els sexes.

Com molts altres artistes, Cristina Lucas no vol que la cartografia sigui un saber incontestable. Un mapa no és verdader ni fals, i no pot «mentir». Així, l'artista destaca el caràcter provisional de les formes i els codis que s'utilitzen. *Pantone* és una forma plàstica que fa néixer debats apassionats, i amb *Mundo masculino / Mundo femenino* Lucas reivindica la imprecisió per permetre la intervenció dels visitants i fer que puguí néixer una cartografia participativa.

Amb la investigació de l'àmbit de la cartografia com a arma de combat estètic i polític, Cristina Lucas hereta una tradició i, al mateix temps, es troba al bell mig d'una aposta contemporània que va més enllà de les suposades «modes» cartogràfiques. • GUILLAUME MONSAINGEON, CURADOR, FUNDADOR D'OUCARPO (OUVROIR DE CARTOGRAPHIE POTENTIELLE)

Cristina Lucas. Jaén, 1973. Llicenciada en Belles Arts per la Universitat Complutense de Madrid (1998), ha fet un màster universitari a la Universitat de Califòrnia a Irvine i ha ampliat els estudis a l'International Studio and Curatorial Program de Nova York (2003) i a la Rijksakademie d'Amsterdam (2006-2007). Viu i treballa a Madrid. Artista multidisciplinària; les fotografies, els vídeos, els dibuixos i les instal·lacions que fa reflexionen sobre les estructures de poder. Entre les seves exposicions individuals destaquen «Es Capital» (Matadero, Madrid, 2014), «On Air» (Centro de Arte Caja de Burgos, 2013), «Caín y las hijas de Eva» (Galería Juana de Aizpuru, Madrid, 2008), «Talk» (Stedelijk Museum, Schiedam, Països Baixos, 2008) i «Light Years» (Centro de Arte Dos de Mayo, Madrid, 2009 i Museo de Arte Carrillo Gil, Mèxic DF, 2010). També ha estat present a la 28a Biennial de São Paulo (2008) i a la Liverpool Biennial 10 (2010). Des de 2013, el Centro Andaluz de Arte Contemporáneo (Sevilla) té obres de l'artista, i també el Centre Pompidou (París) i el Kiasma Museum of Contemporary Art (Hèlsinki).

>

Europa Económica Popular
(detall), 2010.

DOUGH

FRIC

PASTA

GER

PENGE

KOHLE

G

NORTH SEA
NORTH OCEAN

STUZY

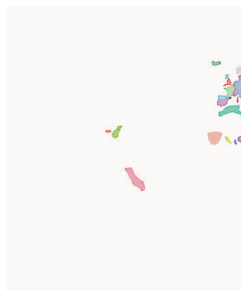
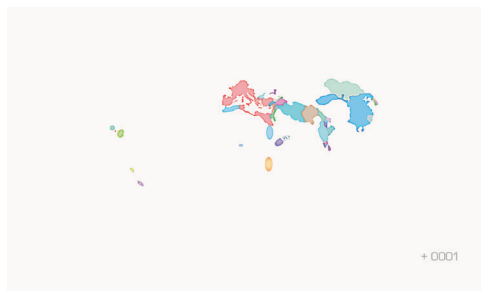
PENN

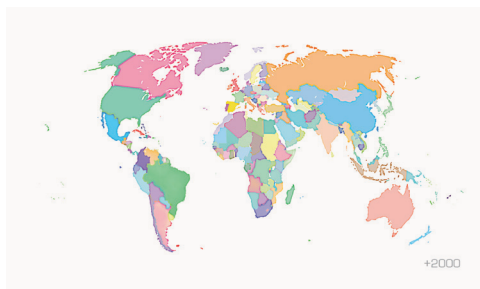
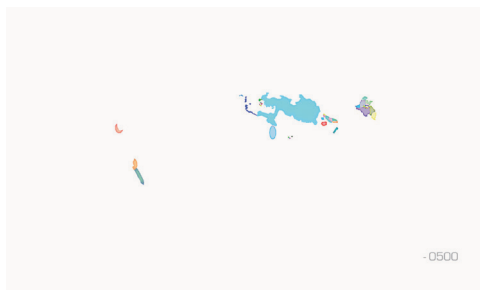
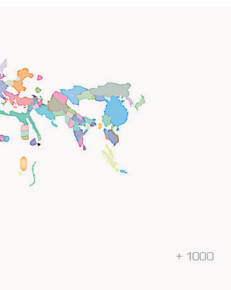
STUTZ

MEDITERRANEAN SEA

Pantone -500 + 2007, 2007
Vista de la performance a la
8a Biennial del Mercosur, 2011.

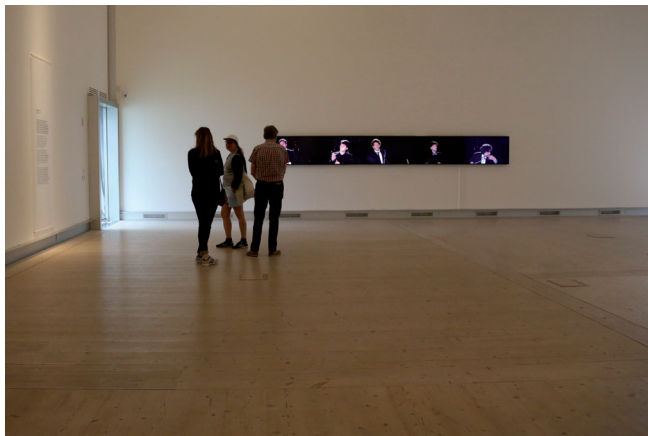

Pantone -500 + 2007, 2007
Videoanimació 2D. Col·lecció CA2M
de la Comunidad de Madrid.

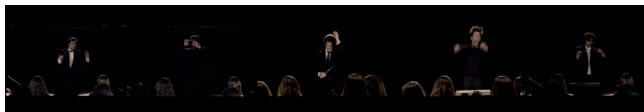
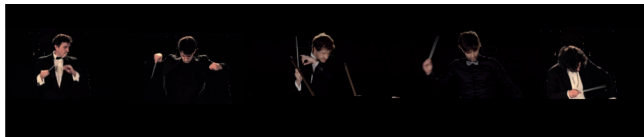
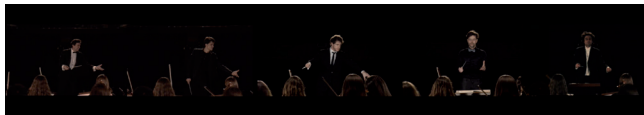
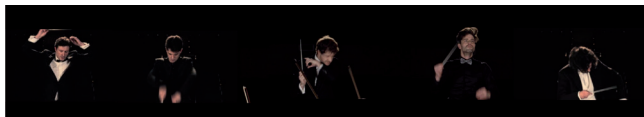
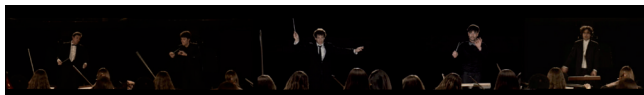
Light Years, 2009
Caixa de llum (ordinador,
leds i metacrilat).
Vista de la instal·lació
al CA2M en el marc de la
mostra «Light Years», 2009.

Gestalt 5, 2015

Videoinstal·lació de cinc
canals sincronitzats.

Vista de la instal·lació a Bohusläns
Museum (Uddevalla, Suècia) en el
marc de la mostra «Revolutionary
micro gestures», 2015.

ALBANIANS

ALGERIANS

AMERICANS

ANGOLANS

AUSTRALIANS

AUSTRILIANS

GERMANS

SPANISH

OMANI

AFGHANS

ANTIGUANS

ARGENTINES

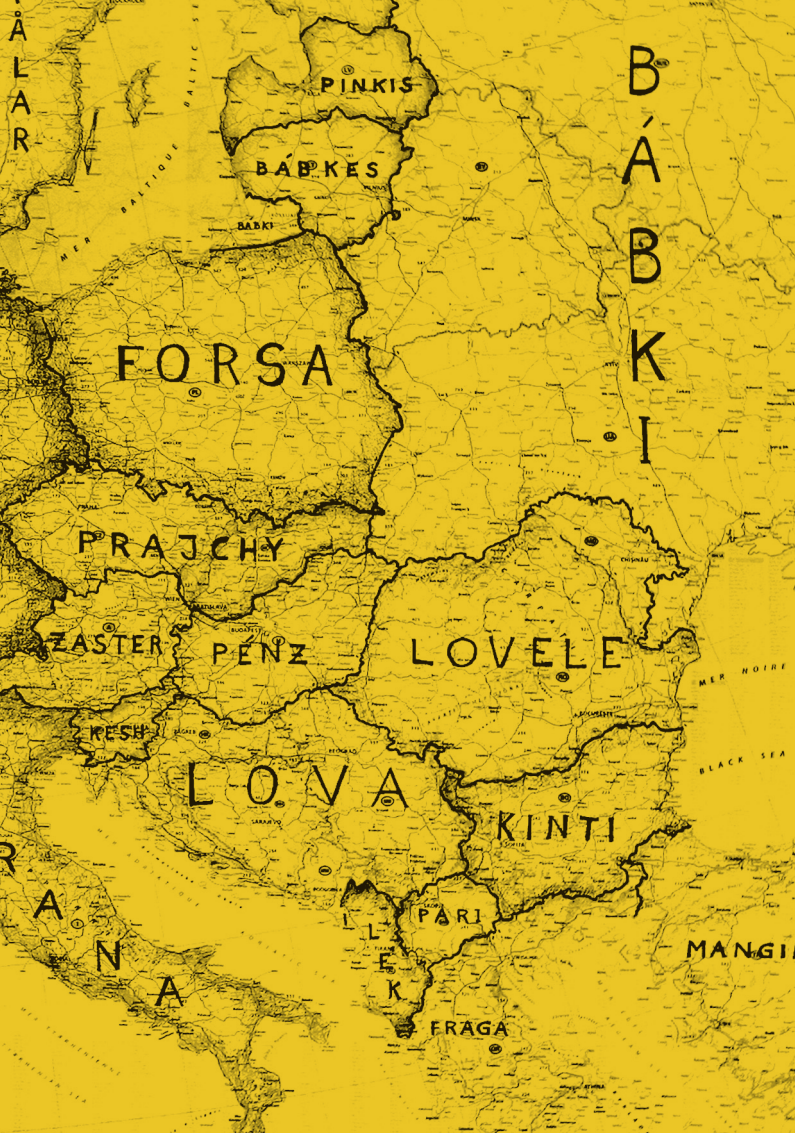
From the Sky Down, 2013
Videoinstal·lació de tres
canals (en procés).

Vista de la instal·lació al CAB
Burgos en el marc de la mostra
«On Air», 2013.

*Mundo masculino /
Mundo femenino, 2010*
Escultura mòbil: esfera de fibra
de vidre, peanya d'acer i motor.

PINKIS

BABKES

BABKI

FORSA

PRAJCHY

ZASTER

PENZ

LOVELE

KESH

LOVA

KINTI

ANNA

ILEK

PARI

FRAGA

B
Á
B
K
I

MER NOIRE

BLACK SEA

MANGI

microRavals* articula la seva proposta al voltant d'algunes de les idees i els eixos que travessen els treballs presentats a l'exposició «All about color» de Cristina Lucas. Com assenyala el text de Cèlia del Diego en aquesta mateixa publicació, el treball de l'artista situa el focus en la idea de pluralitat com a condició política envers les formes de representació pretesament objectives. La gestió de la diversitat, tant entre individus com entre individus i societat, és el marc relacional bàsic a partir del qual s'articula políticament l'organització de la societat. També, però, és l'espai on les relacions de poder que emergeixen amb més força treballen per desactivar aquesta diversitat. Ho fan per eradicar la diferència, per ser hegemòniques i, en tant que siguin hegemòniques, tenir el poder d'enviar tot el que no reconeixen a un lloc on no sigui visible ni pugui interferir en la vida pública i, per tant, política. La consolidació històrica de la identitat del subjecte vinculada a la figura de nació i a la idea d'identitat comuna basada en els intangibles propis de la cultura nacional ha pres darrerament la forma d'oci i consum identitari. És el cas del futbol, que es desplega arreu del món amb vocació hegemònica, però sense traduir el seu potencial comunitari en cap articulació política. Totes les hegemònies tendeixen al totalitarisme com a expressió natural del desplegament amb plenitud del seu potencial. Des de la Revolució Francesa, les societats occidentals han volgut crear un equilibri de forces entre individu i col·lectivitat per mitjà de l'ordenació jurídica i de l'articulació de tot un seguit de corpus internacionals en què es defineixen i es reconeixen els drets de les persones.

Des de **microRavals**, en relació amb la mostra, prenem com a punt de partida la Declaració de Friburg sobre els drets culturals. El text va ser presentat

l'any 2007 per l'Observatori de la Diversitat i els Drets Culturals, juntament amb l'Organització Internacional de la Francofonia i la UNESCO, i va rebre el suport de més de cinquanta experts en drets humans, i també d'una plataforma d'ONG. A partir d'alguns dels articles que conformen la Declaració de Friburg, **microRavals** treballa amb diverses comunitats culturals que conviuen al voltant de l'Arts Santa Mònica i que no tenen visibilitat ni representació en els canals habituals hegemònics. En aquest sentit, destacuem dues qüestions que el document planteja: el dret a poder ser un productor cultural i no només un consumidor, i el fet d'equiparar la cultura popular i la cultura de l'excel·lència.

microRavals proposa una col·laboració amb algunes de les corals del Raval. Aquestes agrupacions populars han estat reconegudes com un patrimoni social i musical amb un vincle històric important amb el passat popular del barri del Raval.** Els cors que avui en dia estan en actiu són representatius d'un present compromès amb el dret dels veïns i les veïnes a participar de la música, tant per gaudir-la com per ser-ne part activa i creativa. Els ciutadans i les ciutadanes que formen part dels cors exerceixen el seu dret a ser productors de cultura, a implicar-se en la creació del nostre univers cultural. A **microRavals** subratllem la importància d'aquestes pràctiques, que sovint resten en un segon pla, eclipsades per l'atenció excoent que les institucions artístiques dispensen a la figura de l'artista geni. Amb aquesta col·laboració, proposem als cors participants fer una apropiació i una interpretació cantada del text de la Declaració de Friburg sobre els drets culturals. Al mateix temps, aquesta proposta suma a la significació social i col·lectiva de la pràctica coral els aspectes propis de la perspectiva dels drets culturals. El fet de situar aquesta col·laboració a l'Arts Santa Mònica obre un diàleg crític amb el projecte expositiu mateix que l'acull i la seva significació simbòlica com a dispositiu institucional, alhora que acciona el reconeixement del valor i la diversitat de producció cultural que es genera al barri del Raval. • CRISTIAN AÑÓ (SINAPSIS)

***microRavals** és el projecte de mediació del cicle *Trets enmig del concert* que té per objectiu generar implicacions significatives entre els treballs dels artistes, l'Arts Santa Mònica i les relacions de proximitat que aquest equipament pot establir amb el context on s'ubica, el barri del Raval.

El projecte té com a punt de partida el desenvolupament de processos de treball culturals i artístics, i es porta a terme conjuntament amb altres entitats, institucions, col·lectivitats o comunitats arrelades al barri del Raval. Impulsa o se suma a processos de treball col·lectius que ja estan en funcionament, cadascun dels quals es posa en diàleg amb una exposició del cicle i planteja una relació entre la realitat quotidiana dels participants, el treball exposat dels diferents artistes i la idea d'*implicació* i *construcció del bé comú*.

microRavals proposa dos nivells de reflexió al voltant de la noció d'*implicació* i la seva representació. En un primer nivell, des de la producció de cultura i l'àmbit de la política cultural es planteja la qüestió sobre com posa en la pràctica l'encaix entre una lògica cultural de gran equipament i les micropolítiques amb les quals el projecte interacciona. Micropolítiques que són, en general, pràctiques culturals i artístiques liderades per agents i projectes de dimensions i recursos limitats. En aquest sentit, el projecte de mediació és un assaig sobre les formes possibles d'*implicació* que es poden generar entre un cicle i un equipament artístics i altres projectes actius al barri, amb l'objectiu de desenvolupar un treball en comú des d'una perspectiva de sostenibilitat i ecologia cultural, a mig camí entre la voluntat d'esdevenir un recurs i la possibilitat d'actuar com un possible catalitzador per a la reflexió i l'acció situada, inscrita, en cada col·laboració específica.

D'altra banda, **microRavals** fa d'altaveu de la riquesa de la producció cultural del Raval i proposa un diàleg entre el projecte artístic exposat i els processos de treball a què es dóna visibilitat. Una relació en què el poder de representació dels projectes artístics es confronta amb processos de treball de forta implicació amb el territori.

***Corals Raval. Tradició centenària*. Barcelona, Raval Cultural, Ajuntament de Barcelona, 2015.

Trets enmig del concert

De la distància correcta a la proximitat

Daniela Ortiz

20.01-22.02.2015

Núria Güell

12.05-05.07.2015

Cristina Lucas

22.09-08.11.2015

Democracia

03.03-19.04.2015

Frederic Perers

15.07-13.09.2015

María Ruido

17.11.2015-10.01.2016

Implic/Accions

El programa d'accions obertes a tothom mostra oportunitats de relació amb la reflexió que alimenta la pràctica artística de Cristina Lucas.

*Dilluns 21 de setembre, de 8 a 10 h. Presentació del treball de Cristina Lucas a l'alumnat de l'assignatura **Estudis de Performance** per començar el laboratori de preparació d'una *performance* en el marc de la mostra. Facultat de Belles Arts, UB (c. Adolf Florensa, 8. Barcelona).*

*Dimecres 23 de setembre, 19 h. Conversa entre **Montse Badia**, crítica i comissària d'exposicions, i **Cristina Lucas**. La conversa serà a la seu de l'SCI Catalunya (c. del Carme, 95, baixos. Barcelona). Activitat amb entrada lliure. Aforament limitat.*

*Dissabte 3 d'octubre, 13 h. Aproximació a l'exposició a càrrec de la periodista i historiadora **Silvia Marimon**. Amb un format de visita guiada ens proposa altres maneres d'interpretar el treball de l'artista. Espai expositiu de l'Arts Santa Mònica. Activitat amb entrada lliure. Aforament limitat.*

*Dissabte 24 d'octubre, 12 h. **Performance Pantone -500 + 2007**, a càrrec d'estudiants d'**Estudis de Performance** de la Facultat de Belles Arts. Espai expositiu de l'Arts Santa Mònica. Activitat amb entrada lliure. Aforament limitat.*

Montse Badia. Crítica d'art i comissària d'exposicions i projectes. Ha col·laborat en diverses publicacions especialitzades com *Transversal*, *arts.zin*, *Untitled* (Londres), *Nu: The Nordic Art Review* (Estocolm), *Tema Celeste* (Milà) i *Bonart* (Barcelona). Ha estat comissària de diverses exposicions entre les quals destaquen: «Plan B» (De Appel Foundation, Amsterdam, 2000); «Revolving Doors» (Apex Art, Nova York, 2001, i Fundación Telefónica, Madrid, 2004); «Depicting Love» (Philip Morris International Curatorial Stipend at Künstlerhaus Bethanien, Berlín, Centro de Arte Reina Sofía, Madrid, i Centro Párraga, Múrcia, 2004); «Paisatges mediàtics» (juntament amb Andreas M. Kaufmann; Fundació "la Caixa", Lleida, Tarragona i Girona, 2004-2005); «Sessió contínua» (Diputació de Barcelona, 2005-2008); «Iceberg» (Fundació Godia, Barcelona, 2013) i «La realitat invocable» (MACBA, Barcelona, 2014). Ha estat comissària associada a l'Espai 13 de la Fundació Miró (2003-2005) i al Centre d'Art Santa Mònica (2006-2008), on va comissariar els projectes de David Shrigley, Peter Liversidge, Dora García, Jill Magid i Alicia Framis. A l'espai de l'Arts Santa Mònica també va comissariar «Boarding Time» (2001). Actualment és codirectora d'*A*DESK*, directora artística de la col·lecció d'art contemporani Cal Cego i membre del comitè assessor de la Fundació Yaxs.

Sílvia Marimón. Periodista especialitzada en història de la secció de cultura del diari *Ara*. En aquest mitjà ha publicat diversos especials sobre els bombardejos de Barcelona, la Segona República, la Primera i la Segona Guerra Mundial, l'exili després de la Guerra Civil, etc. Ha treballat per a *El País*, per a la revista d'història *Sàpiens* i per a *Time Out*. Ha col·laborat amb els llibres d'Arcadi Oliveres *Aturem la crisi* i *El meu camí cap a la utopia*, i també en publicacions sobre la història de Catalunya del Grup 62. Ha participat en diversos documentals, com ara *La leyenda del tiempo* d'Isaki Lacuesta.

SCI Catalunya és una de les 43 branques de la xarxa internacional de l'SCI, organització que treballa activament per promoure una cultura de la pau, la justícia global i l'apoderament de la societat civil mitjançant el voluntariat internacional (camps de voluntariat i voluntariat de llarga durada), grups d'activisme local i l'educació per a la pau amb un impacte local i global. La seva visió és la d'un món en pau, sense cap tipus de violència ni estructures que la legitimin, basat en la justícia global, l'equitat, el suport mutu i els drets de totes les persones, que sigui inclussiu amb la diversitat i tingui un teixit social participatiu i associatiu. (*sci-cat.org*)

Trets enmig del concert. De la distància correcta a la proximitat és un cicle d'exposicions, a cura de Cèlia del Diego.

microRavals és un projecte de mediació en relació amb entitats, centres educatius i veïns del barri, a càrrec de Cristian Añó (Sinapsis).

Implic/Accions és un cicle d'activitats, a càrrec de Jordi Ribas.

Textos, Cristian Añó, Cèlia del Diego, Guillaume Monsaingeon i Jordi Ribas. **Disseny gràfic**, Bildi Grafiks. **Disseny de l'espai**, Xavier Torrent.

Producció de la instal·lació sonora per a *Pantone -500 + 2007*

Relators, Zona 1. Amèrica del Nord, Jose Javier Guidi, Zona 2. Amèrica del Sud, Xavier Garcia Puerto, Zona 3. Europa i Rússia, Luis Omar Bravo, Zona 4. Mediterrània, Anna Rodríguez Cruz, Zona 5. Àfrica del Sud, Jordi Barra, Zona 6. Pròxim Orient, Guiomar Sánchez, Zona 7. Àsia, Gemma Meca, Zona 8. Oceania, Xavier Blaya.

Producció, Xavier Torrent.

Tècnic de so, Miquel Giner.

Estudi, BCNtracks.

Coordinació, Cèlia del Diego

Amb la col·laboració de, Centro de Arte Dos de Mayo, Departament d'Història de l'Art, Universitat de Barcelona i Tot Raval.

Agraïments, Ferran Barenblit, Ton Barnils, Marcel Botella, Bea Guijarro, Ernest Morera, Xavier Romeu, Assumpta Bassas i als/les estudiants de l'assignatura *Estudis de Performance*, Juan Pedro Diotaiuti i a tots els cors que han participat a la proposta de microRavals.

Arts Santa Mònica

DIRECCIÓ. Director **Jaume Reus**. Sotsdirector **Manuel Guerrero**. **EXPOSICIONS.** Coordinació general **Fina Duran Riu**. Edicions **Cinta Massip**. Direcció tècnica **Xavier Roca**. **ACTIVITATS.** Coordinació general **Marta Garcia**. Relacions externes **Alicia Gonzalez** i **Jordi Miras Llopart**. Coordinació audiovisual **Lorena Louit**. Àrea tècnica **Eulàlia Garcia**. **ADMINISTRACIÓ.** Responsable de gestió **Cristina Güell**. Àrea d'exposicions **Mònica Garcia Bo**. Secretaria de direcció **Chus Couso**. **COMUNICACIÓ.** Premsa i difusió **Neus Purti**. Web i xarxes socials **Cristina Suau**.

Light Years, 2009

Posar el logo ESC amb fons transparent
Gràcies!

Arts Santa Mònica Centre de la creativitat

La Rambla 7
08002 Barcelona
T. 935 671 110
www.artssantamonica.cat

Entrada lliure
De dimarts a dissabtes, d'11 h a 21 h
Diumenges i festius, d'11 h a 17 h
Dilluns tancat

Visites guiades sense inscripció prèvia
Dissabtes a les 18 h i diumenges a les 12 h

Grups
Contactar:
T 935 671 110
coordinacioasm@magmacultura.com

Col·labora

FOR A GOOD REASON

GRUNDIG

Patrocina

